

Arrest

nr. 308 088 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juni 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 januari 2024 dient de verzoeker, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat was gebleken dat de verzoeker op 21 december 2022 het Spaanse grondgebied binnenkwam en dat hij op 10 juni 2023 in Nederland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, richten de Belgische autoriteiten op 21 februari 2024 een terugnameverzoek aan de Nederlandse autoriteiten. De

Nederlandse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek geweigerd op 28 februari 2024, stellende dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is.

Op 29 februari 2024 sturen de Belgische autoriteiten vervolgens een overnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten. Dit overnameverzoek wordt niet binnen de in artikel 22, lid 1, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) beantwoord, zodat Spanje op 30 april 2024 met toepassing van artikel 22, lid 7, van de Dublin III-verordening, de verantwoordelijke lidstaat wordt en verplicht is om de verzoeker over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Op 4 juni 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verweerder besluit met name dat niet België, maar Spanje de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Deze bijlage 26^{quater} is de thans bestreden akte, die op 5 juni 2024 aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

*naam: H.
voornaam: B. S. A.
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Jemen (Rep.)*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22 §7 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer H.B.S.A., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Irakese nationaliteit te hebben, bood zich op 17.01.2024 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende formeel zijn verzoek in op 17.01.2024. De betrokkene verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend maar vingerafdrukken te hebben gegeven in Spanje.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene het grondgebied van Spanje illegaal binnenkwam op 21.12.2022 en een verzoek om internationale bescherming indiende in Nederland op 10.06.2023.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 09.02.2024. Hij verklaarde sinds 07.07.2021 wettelijk gehuwd te zijn met H.Z.H.A., geboren op [...], Yemen. Betrokkene verklaarde een dochter te hebben: H. H., geboren op [...], Yemen. De echtgenote en dochter van betrokkene verblijven momenteel in Yemen. Betrokkene stelde verder dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere lidstaat verblijven.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene een origineel paspoort voorleggen met nummer (...), geldig van 24.04.2017 tot 25.04.2023.

Betrokkene verklaarde dat hij Yemen op 28.07.2022 heeft verlaten. Hij reisde per vliegtuig naar Egypte waar hij verbleef tot 25.08.2022. Hij trok verder per vliegtuig naar Niger en reisde vervolgens per auto en te voet via Algerije naar Marokko. Betrokkene maakte al zwemmend de oversteek naar de Spaanse enclave Ceuta. Hij stelde dat hij in Spanje verbleef van 21.12.2022 tot mei 2023. Hij reisde per bus en trein verder via

Frankrijk en onbekende landen naar Nederland. Betrokkene stelde dat hij in Nederland een verzoek om internationale bescherming indiende maar dat dit verzoek werd afgewezen. Hij verbleef in Nederland van juni 2023 tot oktober 2023 wanneer hij naar de Nederlandse instanties werd teruggestuurd naar Spanje. Betrokkene stelde dat hij in Spanje verbleef van 09.10.2023 tot 05.12.2023. Hij verliet het land per bus en reisde via Frankrijk naar België waar hij op 16.01.2024 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Hij antwoordde dat hij naar België kwam en hier een verzoek indiende omdat België de hoofdstad van Europa is en hij hier rechtvaardig zal behandeld worden. Hij stelde verder dat hij hier vrienden heeft. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij er geen hulp kreeg. Hij stelde dat hij er gedwongen zijn vingerafdrukken moest geven en er geen verzoek om internationale bescherming kon indienen. Hij verklaarde verder dat hij bij zijn terugkomst in Spanje de keuze kreeg tussen 5 maanden in een gesloten en centrum doorbrengen of een verzoek om internationale bescherming indienen. Betrokkene koos voor de eerste optie en diende geen verzoek om internationale bescherming in. Betrokkene uitte ook verzet tegen een overdracht aan Nederland omdat zijn verzoek er werd afgewezen. Hij stelde dat de opvang en behandeling er wel goed waren.

Op 21.02.2024 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Nederlandse instanties. Dit werd door hen geweigerd op 28.02.2024. De Nederlandse instanties stellen dat, aangezien zij betrokkene hebben overgedragen aan de Spaanse instanties, de verantwoordelijkheid voor het verzoek van betrokkene rust bij Spanje. Op 29.02.2024 verstuurden wij een overnameverzoek naar de Spaanse instanties. Ons verzoek aan de Spaanse instanties werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van 2 maanden beantwoord, waaruit volgt dat Spanje met toepassing van artikel 22(7) op 30.04.2024 de verantwoordelijke lidstaat werd. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Spanje antwoordde niet op ons verzoek tot overname d.d. 29.02.2024 en werd conform artikel 22(7) op 30.04.2024 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek. Spanje is met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013 verplicht de betrokkene terug te nemen. Gelet op het voorgaande is in dit geval sprake van het correct toepassen van de bepalingen van Verordening 604/2013.

De Spaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek op 30.04.2024 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Hieruit volgt dat de Spaanse instanties na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd tot verblijf in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Spanje staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat ons land de hoofdstad van Europa is en hij gelooft dat hij hier rechtvaardig zal worden behandeld. We merken op dat België inderdaad een ietwat speciale plaats bekleedt binnen Europa omdat de meerderheid van de Europese

instellingen hier zijn gevestigd. Dit betekent echter niet dat België hieraan bepaalde privileges of voordelen dankt. België is een lid van de Europese unie net zoals de andere leden die allen gelijkwaardig zijn en dezelfde regels moeten volgen. Wij benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij bij zijn binnenkomst gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven. Hij stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming kon indienen. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten.

Betrokkene verklaarde dat hij in Spanje bij zijn binnenkomst geen verzoek om internationale bescherming kon indienen. We benadrukken in de eerste plaats dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. We merken verder op dat Spanje beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Tot slot merken we op dat betrokkene aangaf dat hij bij zijn terugkomst in Spanje de keuze kreeg tussen een verzoek om internationale bescherming indienen of 5 maanden in een gesloten centrum worden vastgehouden (vermoedelijk met het oog op een deportatie). Betrokkene stelde dat hij de laatste optie koos omdat hij na zijn opsluiting weer zou kunnen doorreizen. Dit toont aan dat betrokkene nooit van plan was om een verzoek in Spanje in te dienen en in Spanje te blijven.

Wij wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database - Country Report - Spain", laatste update 22.05.2023, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 65). Het rapport meldt ook dat personen die naar Spanje terugkeren in het kader van een Dublin-procedure enkele obstakels kunnen tegenkomen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen of te hervatten in Spanje. Maar het OAR geeft prioriteit aan hun afspraken voor het indienen van hun verzoek. (AIDA-rapport p. 65, "The OAR prioritizes their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application.")

Het Aida-rapport vermeldt elke verzoeker in Spanje recht heeft op materiële opvang en toegewezen wordt aan een opvangcentrum van zodra zijn verzoek is ingediend. In de praktijk blijken er echter wel enkele tekortkomingen in het Spaanse opvangsysteem te bestaan waardoor de toegang tot opvang wordt bemoeilijkt. De materiële opvangcondities in Spanje dezelfde zijn voor ieder type asielzoeker ongeacht het type procedure waarin zij zitten: zij hebben recht op accommodatie, sociale ondersteuning en financiële hulp voor een periode van maximaal 18 maanden (24 maanden in het geval van kwetsbare groepen). Er wordt ook in 2022 nog steeds melding gemaakt van vertragingen in de toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen en de Spaanse instanties werden reeds door verschillende NGO's aangemaand om meer opvangplaatsen te voorzien om te vermijden dat verzoekers die hun verzoek hebben ingediend toch op

straat terechtkomen (AIDA-rapport p.98). Sinds 2018 blijkt dat verzoekers die in Spanje binnenkwamen in het kader van een Dublinprocedure soms moeilijkheden ondervonden om toegang te krijgen tot het Spaanse opvangsysteem. In januari 2019 werden door het Directoraat-Generaal in Spanje instructies uitgevaardigd dat ook voor personen die terugkeerden in het kader van een Dublin-procedure het recht op opvang gegarandeerd moest zijn. (AIDA-rapport p. 99, "the DGIAH issued instructions in January 2019 to ensure that asylum seekers returned under the Dublin Regulation are guaranteed access to reception."). Hoewel de toevloed aan verzoekers in 2018 en 2019 de moeilijkheden in het Spaanse opvangsysteem, zoals de moeilijke toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen, hebben versterkt zijn de eigenlijke omstandigheden in de opvangcentra zelf er niet op achteruit gegaan. (AIDA-rapport p. 108) We zijn dan ook van mening dat, hoewel het Spaanse opvangsysteem voor enkele stevige uitdagingen staat er geen sprake is van dermate structurele of systematische tekortkomingen van de Spaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming waardoor we niet langer zouden kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport stelt dat gezondheidszorg in Spanje algemeen toegankelijk is voor verzoekers om internationale bescherming. Zij hebben dezelfde rechten op gezondheidszorg als Spaanse burgers. Gespecialiseerde behandeling voor verzoekers die te maken hadden met marteling, zware fysieke en psychologische mishandeling of traumatiserende omstandigheden zijn hierbij inbegrepen. (AIDA-rapport p.118) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Spaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse autoriteiten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In het verzoekschrift brengt de verzoeker vijf middelen naar voor.

2.2.1. In het eerste middel beroept de verzoeker zich op een schending van de artikelen 51/5, §4 en 62, §2, van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"1. In de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker, maar dat dit toekomt aan Spanje.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”.

Derhalve voorziet artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet dat de verzoeker om internationale bescherming gelast wordt om zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Dit vormt de algemene regel.

2. Slechts bij uitzondering kan de verwerende partij oordelen dat er geen termijn wordt toegekend om zich bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden en de verzoeker om internationale bescherming zonder verwijl naar de grens kan worden teruggeleid.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden”.

Als wettelijke voorwaarde is gesteld dat de minister of zijn gemachtigde dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht.

3. In casu oordeelde verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker geen termijn moest worden gegeven om zich bij de bevoegde overheden van Spanje aan te melden, aangezien in de bestreden beslissing wordt vermeld: “Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties” (stuk 1, pagina 5).

De algemene regel van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet werd niet toegepast door verweerder in de bestreden beslissing. Verweerder beroept zich in de bestreden beslissing derhalve op de uitzondering, zoals voorzien in artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet voorziet evenwel dat de verzoeker om internationale bescherming slechts naar de grens kan worden teruggeleid “wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Een beslissing tot terugleiding naar de grens vormt een uitzondering en kan slechts worden opgelegd indien “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Dit maakt een wettelijke voorwaarde uit.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze wettelijke voorwaarde. Deze wettelijke voorwaarde wordt nergens vermeld. In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat “Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties” (stuk 1, pagina 6), zonder meer.

Verweerder hanteert de terugleiding naar de grens kennelijk als de algemene regel, terwijl dit een uitzondering vormt en vereist dat “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”, hetgeen niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Aan de wettelijke vereisten van artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet werd niet voldaan.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet wordt hierom geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. De verzoekende partij merkt nog op dat de bestreden beslissing op dit punt evenmin een afdoende motivering bevat.

Nergens komt in de bestreden beslissing ter sprake waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoeker geen termijn verkrijgt om zich bij de bevoegde overheid van Spanje aan te melden en waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet.

5. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing en dit zou blijken uit het administratief dossier.

*Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”*

*Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).*

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen - overigens beperkt tot maximaal 10 dagen bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgesteld doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.”

Artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

Zoals de verzoeker zelf vaststelt, heeft de gemachtigde inderdaad de discretionaire bevoegdheid om een datum te bepalen waarbinnen de verzoeker zich (middels een vrijwillige uitvoering van de Dublinoverdracht) moet aanmelden bij de bevoegde lidstaat, *in casu* Spanje, en heeft hij eveneens de discretionaire bevoegdheid om ervoor te opteren om geen dergelijke datum te voorzien maar om de verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden. Daar waar artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk in de mogelijkheid voorziet om de betrokken vreemdeling te doen terugleiden naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat, kan alvast geen sprake zijn van een schending van artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Ook een schending van de formele of uitdrukkelijk motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt in dit kader niet. Uit de bewoordingen van artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan immers geen formele motiveringsplicht worden afgeleid die de gemachtigde ertoe zou nopen om in het Dublinoverdrachtsbesluit zelve te motiveren waarom hij ervoor opteert om de verzoeker terug te doen leiden naar de verantwoordelijke lidstaat.

Evenmin kan dit blijken uit artikel 26, 2, lid 1 van de Dublin III-verordening, dat deels is omgezet in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“2. Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden.”

Uit deze bepaling blijkt niet dat in het overdrachtsbesluit zelve moet gemotiveerd worden waarom de gemachtigde kiest voor een gedwongen overdracht.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de verweerder er slechts toe uiteen te zetten op welke juridische en feitelijke gronden hij een welbepaalde administratieve beslissing neemt. *In casu* heeft de verweerder aan deze verplichting voldaan. Hij heeft uiteengezet op grond van welke vaststellingen hij oordeelde dat Spanje verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Hij heeft de toepasselijke reglementaire bepalingen weergegeven en hij heeft uiteengezet waarom hij meent dat er geen

beletsel is om de verzoeker over te dragen aan de Spaanse autoriteiten. Hij heeft hierbij rekening gehouden met verzoekers persoonlijke situatie en verklaringen. Uit voormelde bepalingen kan daarnaast niet zonder meer worden afgeleid dat de verweerder ook moet uiteenzetten waarom hij gebruik wenst te maken van een bepaalde uitvoeringsmodaliteit.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht er hoe dan ook niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Indien jegens een vreemdeling, zoals *in casu*, een beslissing wordt genomen om hem vast te houden teneinde de effectieve overdracht te waarborgen, dan is het een evidentie dat de verweerder geen gebruik maakt van de mogelijkheid om de verzoeker de kans te geven om zich op eigen beweging te begeven naar de verantwoordelijke lidstaat.

De Raad wijst erop dat, tezamen met de bestreden beslissing, aan de verzoeker een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats werd betekend en dat de verweerder in deze beslissing, met uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, gedetailleerd heeft uiteengezet waarom hij het nodig acht om de verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen. De verzoeker kan niet voorhouden dat verweerder de motieven die aanleiding gaven tot het besluit om hem geen termijn toe te staan om zich op eigen houtje naar Spanje te begeven niet kenbaar maakte of dat hij slechts kennis kon nemen van deze motieven na inzage van het administratief dossier. De voormelde beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats werd immers samen met de thans bestreden akte aan de verzoeker ter kennis gebracht en zij werd ook toegevoegd als bijlage aan het verzoekschrift. In deze beslissing tot vasthouding kan onder meer het volgende worden gelezen:

“Art. 51/5 §4 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 stelt dat, wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke staat overgedragen dient te worden, de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk kan weigeren en hem gelasten hem zich bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

(...)

Uit een individueel onderzoek van het administratief dossier van betrokkene rekening houdend met alleomstandigheden die eigen zijn aan het administratief dossier vastgesteld dient te worden dat er op basis van art. 1§2 4° a), 8° van de wet van 15 december 1980 meerdere feiten zijn die wijzen op een risico op onderduiken zoals gedefinieerd in het risico op onderduiken in art. 1§1, 11° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden : a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel. Betrokkene diende op 10.06.2023 een verzoek om internationale bescherming in Nederland in. Het verzoek van betrokkene werd afgewezen in Nederland omdat Spanje de verantwoordelijke lidstaat bleek te zijn. Betrokkene werd door Nederland overgedragen aan de Spaanse instanties in oktober 2023.

Betrokkene koos er voor geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Spanje maar opnieuw het land te verlaten en naar België te reizen om hier een verzoek in te dienen. Hiermee toont betrokkene een gebrek aan respect voor de bepalingen van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in het algemeen en de Dublinprocedure in het bijzonder. Hij toont tevens aan dat hij niet van plan is zich aan een verwijderingsmaatregel te houden.

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene staat, onder deze identiteit (H., B. S. A., geboren op xx.xx.2000 te M., Jemen) geseind door Frankrijk met het oog op weigering van toegang en verblijf (artikelen 24 en 25 van Verordening (EU) 2018/1861).

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid. Betrokkene diende eerder een verzoek om internationale bescherming in Nederland op 10.06.2023. Dit verzoek werd in Nederland

afgewezen en betrokkene werd teruggestuurd naar Spanje. Betrokkene respecteerde deze beslissing niet maar reisde naar België waar hij opnieuw een verzoek indiende.

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat in het geval van de betrokkene een significant risico bestaat op onderduiken ten einde een overdracht aan Spanje te verhinderen en dat een andere minder dwingende maatregelen niet zal volstaan ten einde de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat.”

De verzoeker is zodoende wel degelijk in kennis gesteld van de redenen waarom werd besloten om hem niet toe te staan zich (voor een bepaalde datum) op vrijwillige basis aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten, doch om hem te doen terugleiden naar de grens.

Aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is derhalve voldaan. De verzoeker kent de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing en is bij machte om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

De verzoeker toont met zijn betoog in het eerste middel voorts ook niet aan dat de verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid en dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.2. In een tweede middel beroept de verzoeker zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 23, lid 4, van de verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodacgegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (hierna: de verordening nr. 603/2013).

Hij betoogt dienaangaande als volgt:

“1. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens zijn verhoor bij de verwerende partij dat hij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Spanje. Hij diende in Spanje onder dwang zijn vingerafdrukken af te geven (nadat hij werd tegengehouden en er werd gedreigd met opsluiting) terwijl hij geen verzoek tot internationale bescherming in Spanje wou indienen.

De verzoekende partij heeft aangegeven dat hij deze vrije wil niet heeft geuit. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens zijn verhoor bij de verwerende partij dat hij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Spanje. Verzoeker werd gedwongen om zijn vingerafdrukken te laten nemen.

De verzoekende partij heeft derhalve aangegeven dat er sprake is van dwang/dwaling, waardoor de veronderstelde wil tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming is aangetast door een wilsgebrek. Een wilsgebrek doet zich voor als de werkelijke wil aangetast wordt door een verkeerde voorstelling van zaken of onder druk van een externe factor, zoals dit in casu het geval was. Door het bestaan van een wilsgebrek, kan er geen sprake zijn van een werkelijk verzoek tot internationale bescherming.

Conform artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 is de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk voor de juistheid en rechtmatigheid van de ingebrachte gegevens in de Eurodac-databank.

De gemachtigde kan derhalve verwijzen naar de Spaanse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de inbreng van de gegevens in de Eurodac-databank, maar dit ontslaat de gemachtigde er niet van om, indien men beschikt over aanwijzingen dat de in het centraal systeem opgeslagen gegevens feitelijk onjuist zijn (zoals het gegeven dat er sprake is van dwang/dwaling bij de betrokkene bij de registratie van een verzoek tot internationale bescherming), de lidstaat van oorsprong hiervan zo spoedig mogelijk in kennis te stellen.

De lidstaat van oorsprong heeft immers de bevoegd om de gegevens die aan het centraal systeem werden toegezonden, te wijzigen door rechtzetting, aanvulling of verwijdering.

In casu heeft de gemachtigde, ondanks het bestaan van deze aanwijzingen (zoals hierboven vermeld), de lidstaat van oorsprong hiervan niet in kennis gesteld.

Meer nog, deze mogelijkheid werd zelfs niet onderzocht door de gemachtigde.

De gemachtigde hanteert het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek daarentegen als een onwrikbaar gegeven, in strijd met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013.

Minstens wordt door de gemachtigde dan ook niet onderzocht, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel, of er toepassing moest worden gemaakt van bovenvermelde bepaling om de juistheid van de verzamelde gegevens in de Eurodac-databank na te gaan. De Eurodac-databank geeft immers op geen enkele manier een inzicht in de manier waarop de gegevens werden ingegeven door de Spaanse autoriteiten (en dus onder welke omstandigheden verzoeker een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend).

Verzoeker merkt dan ook op dat de gemachtigde niet kan volstaan met de loutere verwijzing naar het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, gelet op artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 en de aanwijzingen die voorhanden waren om in casu toepassing te maken van dit artikel.

Minstens diende de gemachtigde te onderzoeken of de voorliggende aanwijzingen de toepassing van artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 zouden verantwoorden.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang gelezen met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013.”

Verzoekers kritiek is niet dienstig. De verzoeker bevestigt immers slechts hetgeen de verweerder heeft vastgesteld, met name dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Spanje en dit tengevolge een illegale grensovergang op 21 december 2022. Nergens in de bestreden akte heeft de verweerder vastgesteld dat de verzoeker in Spanje reeds een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Wel wordt vastgesteld dat de verzoeker in Nederland reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat de Nederlandse autoriteiten het terugnameverzoek weigerden omdat Spanje de bevoegde lidstaat is en dat de verzoeker verklaarde zich te verzetten tegen een overname door Spanje omdat hij er bij binnenkomst gedwongen werd zijn vingerafdrukken af te staan en er geen asiilverzoek kon indienen. Hieromtrent heeft de verweerder het volgende geoordeeld:

“Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij bij zijn binnenkomst gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven. Hij stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming kon indienen. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten.”

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker zelf verklaarde dat hij op 21 december 2022 vanuit Marokko naar Ceuta is gezwommen en dat hij aldus Spanje op illegale wijze binnenkwam waarna zijn vingerafdrukken er werden genomen (administratief dossier, gehoorverslag d.d. 9 februari 2024, antwoord op de vragen 30 en 41). Er kan, in deze omstandigheden, niet worden geoordeeld dat de verweerder diende te twifelen aan het feit dat verzoekers vingerafdrukken in Spanje werden geregistreerd tengevolge een illegale binnenkomst op 21 december 2022. Het feit dat verweerder de informatie die hij verkreeg niet in vraag stelde, leidt *in casu* niet tot het besluit dat hij het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

Artikel 23 van de verordening nr. 603/2013 bepaalt dat de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk is voor de juistheid en de actualiteit van de gegevens die hij aan het centraal systeem toezendt. Er kan niet worden geconcludeerd dat de verweerder deze bepaling schendt door de gegevens die in het centraal systeem werden opgenomen als correct te beschouwen en er gebruik van te maken bij het nemen van een beslissing.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.2.3. In een derde middel voert de verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 51/5 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hieromtrent wordt de volgende toelichting gegeven:

“1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat hij bij een overdracht aan Spanje vernederende of onterende behandelingen moet vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Spanje, § 132).

2. De verzoekende partij wijst erop dat zij bij een overdracht aan Spanje vernederende of onterende behandelingen moet vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Er dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij niet het minste onderzoek doet naar de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Spanje. In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van het feit dat het Europees Hof van Justitie wel degelijk vereist dat een individueel onderzoek gebeurt.

De verwerende partij beperkt zich onterecht tot de vaststelling dat Spanje partij is bij het Verdrag van Genève en dan ook vermoed kan worden dat het zich zal houden aan het EVRM en de daarmee samenhangende internationale verplichtingen en dat eveneens de Kwalificatie-, procedure- en opvangrichtlijnen omgezet werden in 2015. Dit is geen onderzoek naar de algemene situatie in Spanje.

Uit het AIDA-verslag blijkt evenwel dat een schending van artikel 3 EVRM te vrezen valt:

In his 2022 Annual Report, the Spanish Ombudsman continued to highlight the inadequacy of the asylum reception system to assure the necessary places to all asylum seekers, also due to the delays in the appointments to express the will to apply for asylum and to the duration of the asylum procedure, which greatly exceed the duration legally foreseen.

Cases of asylum seekers living on the streets because of the saturation of the reception system and the delays in the formalization of the asylum applications have been reported in 2022 and at the beginning of 2023.

In January 2023, the EU Commission started an infringement procedure against Spain for not having transposed completely and correctly the EU norms on reception conditions, giving to Spain a 2 months deadline to address the deficiencies of its system. In a report published in February 2022, the organisation CEAR highlights the challenges experienced by the Spanish asylum reception system and proposes a set of suggestions on how to improve it. Dat dit ook en meer in het bijzonder het geval blijkt te zijn voor de zogenaamde "Dublin-returnees": Asylum seekers returned to Spain under the Dublin Regulation continue to face difficulties in accessing reception since 2018. (p. 98-99)

De plannen om plaatsen bij te creëren blijven evenwel dode letter:

In August 2022 the Government announced the plan to open a Migrant Temporary Stay Centre (CETI) in Algeciras, which has been opposed by the city's major, political parties, residents, etc.⁵⁶³ According to the NGO Asociación Pro Derechos Humanos de Andalucía (APDHA), the main objection from the city's major is just due to the preoccupation that it would increase the presence of migrants in the city; notably, he did not oppose the Government's plan to build an additional CIE in the city. The organisation Algeciras Acoge instead highlighted that it would be more useful to invest in infrastructures necessary for all the population. In a letter sent to the Municipality, the Vice-Director General of Emergencies and Migration Centres of the Minister of Inclusion, Social Security and Migration explained that the assistance to asylum seekers is an obligation for the Government, and that one of the objectives of the Recovery, Transformation and Resilience Plan is the expansion of the national network for the reception of migrants and asylum seekers. To that purpose, the Vice-Director General of Emergencies and Migration Centres asked the Municipality of Algeciras to look for another space to build such centre. In January 2023, the Government announced the construction of a reception centre for asylum seekers in Vitoria (País Vasco), with a budget of 14.1 million Euros and a capacity of 350 places. The plan has encountered the opposition of the city major, as the decision appears to have been taken unilaterally by the central Government. By February 2023, however, an agreement was found (P.98)

Deze situatie blijft voortduren:

As already mentioned, shortcomings in the reception system are chronic and have been registered by various sources in recent years. The same problems persisted in 2022. The 2022 Annual Report of the Spanish Ombudsman denounced that many asylum seekers are obliged to live on the streets or in precarious conditions due to the challenges of the reception system as well as of the asylum procedure.

Verder blijkt uit het AIDA-verslag dat indien in theorie de toegang tot medische verzorging voorhanden is in Spanje voor asielzoekers en dit op dezelfde wijze als voor de andere Spaanse onderdanen, in de praktijk dit niet het geval is:

Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers.⁶⁹³ Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances. Since the 2012 reform of access to the Public Health System, which limited the previously guaranteed universal access to health care, asylum seekers had been facing problems in receiving medical assistance, even though it is provided by law. In particular, some asylum seekers were denied medical assistance, because medical personnel was not acquainted with the "red card" (tarjeta roja) that applicants are provided with, or they did not know that asylum seekers were entitled to such right.

In September 2018, the Government approved a decree reinstating universal access to the Public Health System, thus covering irregular migrants as well.

During 2020, the Ministry of Health announced project of law establishing measures for the equality, the universality and the cohesion of the national health system, and launched a public consultation.⁶⁹⁶ The project of law was sent to the Parliament by the Council of Minister on June 2022.⁶⁹⁷ Although access to special treatment and the possibility to receive treatment from psychologists and psychiatrists is free and guaranteed, it should be highlighted that in Spain there are no specialised structures for victims of severe violations and abuses like the ones faced by asylum seekers escaping war, indiscriminate violence or torture. There are no specialised medical centres that exclusively and extensively treat these particular health problem. (...) In a report published in February 2021, Amnesty International underlines the increasing obstacles that undocumented migrants faced in accessing health services during the COVID-19 pandemic. Such barriers are essentially due to the legislation that does not foresee the universal access to the National Health System, the insufficiency of adequate measures implemented by the Autonomous Communities, and the language barrier in order to access medical assistance by phone. In May 2021, six NGOs called on the Minister of Inclusion, Social Security and Migration to reform the Regulation of the Immigration Law in a way that guarantees adequate protection to all migrants, especially in light of the COVID-19 pandemic, as more

than half million persons cannot exercise their right to health due to their impossibility to fulfil administrative requisites, given their lack of valid documents. (p.119- 120)

Dat een schending van artikel 3 EVRM niet dermate verregaand is dat een “onomkeerbare” achteruitgang aangetoond dient te worden. Dat dit een manifeste appreciatiefout is van verwerende partij.

Dat ook op het vlak van discriminatie en racisme blijkt dat de appreciatie van de verwerende partij manifest onjuist is. Door de verwerende partij wordt immers gesteld dat “vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen”, terwijl het AIDA-verslag aangeeft dat deze discriminatie véél verder gaat zodanig zelfs dat er sprake is van een geïnstitutionaliseerd probleem:

In a press release published in occasion of the 2023 International Day for the Elimination of Racial Discrimination, Amnesty International highlighted the discriminatory practices occurring in the context of migration and especially in relation to border management, and denounced how such practices demonstrates the institutional racism existing in Spain.⁷⁵³ Several developments relating to discrimination and hate crime were reported throughout 2022 and at the beginning of 2023. (p.124)

Verzoeker wijst er in het bijzonder op dat deze discriminatie zich in het bijzonder ook manifesteert bij de grensbeambten, waar verzoeker specifiek mee geconfronteerd zal worden ingeval van overdracht.

Het gebrek aan een algemeen onderzoek door de verwerende partij van de situatie ter plaatse dan ook ontegenzeggelijk aangetoond is, dat de gevolgen daarvan dramatisch riskeren te zijn voor verzoekende partij.

De verklaringen van verzoeker worden verder onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is. De verzoekende partij is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van de verzoekende partij. De materiële hulp (opvang) is voor verzoeker onontbeerlijk.

Met deze elementen werd niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden in de gemaakte beoordeling door de verwerende partij in de bestreden beslissing.”

Allereerst moet worden gesteld dat de verzoeker in zijn derde middel nalaat op voldoende duidelijke wijze toe te lichten hoe de bestreden beslissing de artikelen 51/5 en 74/13 van de Vreemdelingenwet zou schenden. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet wordt in het geheel niet toegelicht, terwijl de verzoeker inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel een zeer korte rechtstheoretische uiteenzetting geeft. Hieruit blijkt nog niet hoe dit artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bovendien kan de verzoeker zich in het kader van het voorliggende geschil niet beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, nu de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering betreft noch omvat. Het gaat met name om een Dublinoverdracht naar Spanje, en niet om een verwijdering zoals bedoeld in de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is “terugkeer” het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Thans wordt evenwel niet verwacht van de verzoeker dat hij terugkeert naar Jemen of een ander derde land. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Wat de aangevoerde schending van artikel 51/5 en 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, is het derde middel derhalve niet ontvankelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit het betoog ter ondersteuning van het de middel blijkt dat de verzoeker zich op een schending van de bovenvermelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur beroept in het licht van het onderzoek dat vereist is door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Het door de verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Spanje, nu hij dit land op 21 december 2022 op illegale wijze betrad.

Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus, zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekers verzoek om internationale bescherming door de Spaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het

wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§83-85).

Dit neemt echter niet weg dat er tekortkomingen in de asielpcedure en opvangomstandigheden in Spanje kunnen zijn die oplopen tot een door artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – verboden behandeling. Dit is echter enkel aan de orde wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, hetgeen afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges blijkt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat, waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder rekening hield met verzoekers verklaringen en met de bemerkingen die in de recente en gezaghebbende rapporten worden gemaakt omtrent de behandeling van de verzoekers om internationale bescherming in Spanje en dat hij tot de conclusie is gekomen *“dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

De verweerder baseert zich, wat de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming en Dublinterugkeerders in Spanje betreft, voornamelijk op het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database - Country Report - Spain", laatste update 22.05.2023) hierna ook het AIDA-rapport genoemd, dit is hetzelfde rapport waarnaar de verzoeker in zijn derde middel verwijst en waaruit hij citeert. De verweerder stelt, met betrekking tot de procedure inzake de internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Spanje, het volgende vast:

“Het rapport stelt dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR (“Oficina de Asilo y Refugio”)- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (“The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception”, pagina 65). Het rapport meldt ook dat personen die naar Spanje terugkeren in het kader van een Dublin-procedure enkele obstakels kunnen tegenkomen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen of te hervatten in Spanje. Maar het OAR geeft prioriteit aan hun afspraken voor het indienen van hun verzoek. (AIDA-rapport p. 65, “The OAR prioritizes their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application.”)

Het Aida-rapport vermeldt elke verzoeker in Spanje recht heeft op materiële opvang en toegewezen wordt aan een opvangcentrum van zodra zijn verzoek is ingediend. In de praktijk blijken er echter wel enkele tekortkomingen in het Spaanse opvangsysteem te bestaan waardoor de toegang tot opvang wordt bemoeilijkt. De materiële opvangcondities in Spanje dezelfde zijn voor ieder type asielzoeker ongeacht het type procedure waarin zij zitten: zij hebben recht op accommodatie, sociale ondersteuning en financiële hulp voor een periode van maximaal 18 maanden (24 maanden in het geval van kwetsbare groepen). Er wordt ook in 2022 nog steeds melding gemaakt van vertragingen in de toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen en de Spaanse instanties werden reeds door verschillende NGO's aangemaand om meer opvangplaatsen te voorzien om te vermijden dat verzoekers die hun verzoek hebben ingediend toch op straat terechtkomen (AIDA-rapport p.98). Sinds 2018 blijkt dat verzoekers die in Spanje binnenkwamen in het kader van een Dublinprocedure soms moeilijkheden ondervonden om toegang te krijgen tot het Spaanse

opvangsysteem. In januari 2019 werden door het Directoraat-Generaal in Spanje instructies uitgevaardigd dat ook voor personen die terugkeerden in het kader van een Dublin-procedure het recht op opvang gegarandeerd moest zijn. (AIDA-rapport p. 99, “the DGIAH issued instructions in January 2019 to ensure that asylum seekers returned under the Dublin Regulation are guaranteed access to reception.”). Hoewel de toevloed aan verzoekers in 2018 en 2019 de moeilijkheden in het Spaanse opvangsysteem, zoals de moeilijke toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen, hebben versterkt zijn de eigenlijke omstandigheden in de opvangcentra zelf er niet op achteruit gegaan. (AIDA-rapport p. 108) We zijn dan ook van mening dat, hoewel het Spaanse opvangsysteem voor enkele stevige uitdagingen staat er geen sprake is van dermate structurele of systematische tekortkomingen van de Spaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming waardoor we niet langer zouden kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginzel.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

Aldus werd de algemene situatie inzake de asielprocedure en de opvang van asielzoekers in Spanje, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, wel degelijk concreet onderzocht. De loutere bewering van de verzoeker dat uit het AIDA-rapport zou blijken dat er in Spanje een schending van artikel 3 van het EVRM te vrezen valt omwille van het ontoereikend karakter van de opvangvoorzieningen, en waarbij de verzoeker louter een aantal paragrafen citeert uit hetzelfde rapport als waarop de verweerder zijn bevindingen heeft gesteund, kan niet worden aangenomen. De verzoeker toont niet aan dat de bevindingen van de verweerder niet deugdelijk of onredelijk zijn of dat niet met de vereiste zorgvuldigheid werd besloten dat de in het AIDA-rapport geuite, kritische bemerkingen omtrent bepaalde aspecten van de opvang voor verzoekers om internationale bescherming, niet leiden tot het besluit dat er in Spanje dermate structurele tekortkomingen zijn waaruit volgt dat verzoekers die aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker op 9 oktober 2023 reeds door Nederland werd overgedragen aan Spanje, en dat hij er toen zelf voor opteerde om er geen verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat hij verkoos om vijf maanden in een gesloten centrum te verblijven om daarna te kunnen doorreizen (administratief dossier, gehoorverslag d.d. 9 februari 2024, antwoord op de vragen 32 en 41). De verzoeker toont niet aan dat hij thans, na zijn overdracht, in Spanje geen verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen en/of dat hij aldan zou verstoken blijven van enige opvang voor verzoekers om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat de verzoeker, om recht te hebben op dergelijke opvang, uiteraard eerst een verzoek om internationale bescherming moet indienen.

Met betrekking tot de toegang tot medische zorgen wordt in de bestreden akte als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport stelt dat gezondheidszorg in Spanje algemeen toegankelijk is voor verzoekers om internationale bescherming. Zij hebben dezelfde rechten op gezondheidszorg als Spaanse burgers. Gespecialiseerde behandeling voor verzoekers die te maken hadden met marteling, zware fysieke en psychologische mishandeling of traumatiserende omstandigheden zijn hierbij inbegrepen. (AIDA-rapport p.118) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Spaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen.”

De verzoeker weerlegt deze bevindingen niet. Meer nog, ook in het thans voorliggende verzoekschrift maakt hij geen gewag van medische problemen. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij, omwille van zijn gezondheidstoestand, niet zou kunnen reizen of dat hij bepaalde medische zorgen nodig heeft waar hij in Spanje geen toegang toe zou kunnen krijgen. De Raad wijst er voorts op dat uit het administratief dossier blijkt dat een arts op 5 juni 2024 attesteerde dat de verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Er ligt dan ook geen begin van bewijs voor van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling omwille van medische redenen.

Bovendien heeft het EHRM bevestigd dat er in uitwijzingszaken voor medische aangelegenheden een bijzonder hoge drempel bestaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen. Ongeacht de ziekte (fysieke of psychische aandoeningen) dient het wel degelijk te gaan om een onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand, waarbij die verslechtering zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 7 december 2021, Savra t. Denemarken (GK), nr. 57467/15). De verzoeker blijft bijzonder vaag over zijn gezondheidstoestand en toont niet aan dat hij zich in een dergelijke situatie bevindt. De verzoeker brengt geen begin van bewijs naar voor waaruit kan blijken dat hij bij de overdracht aan Spanje een reëel en bewezen risico loopt op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand derwijze dat een overdracht in strijd zou zijn met de door het EVRM en het Handvest beschermde grondrechten. Evenmin toont de verzoeker, door louter te citeren uit hetzelfde rapport als waarop de verweerder zich heeft gesteund, aan dat de verweerder in deze kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft geoordeeld.

Ook waar de verzoeker nog verwijst naar de problematiek van discriminatie in Spanje, blijkt evenmin dat het hier gaat om elementen die er toe leiden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer zou gelden. De verzoeker werd blijkens het administratief dossier bovendien reeds op 9 oktober 2023 door Nederland, in het kader van de Dublin III-verordening, overgedragen aan Spanje. De verzoeker heeft, niettegenstaande hij tijdens zijn interview van 9 februari 2024 naar behoren de kans heeft gekregen om de redenen voor zijn verzet tegen een overdracht naar Spanje naar voor te brengen, niet gesteld dat hij bij aankomst in Spanje werd gediscrimineerd door de grensbeambten. In deze omstandigheden diende de verweerder hieromtrent dan ook niet te motiveren.

Samenvattend stelt de Raad dan ook vast dat de verweerder, blijkens de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat er een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op gezaghebbende en recente informatiebronnen. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de verweerder niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinintergkeerder, bij de overdracht naar Spanje zal worden blootgesteld aan een refoulement naar zijn land van herkomst of aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest wordt derhalve niet aangetoond. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

Het derde middel is niet ernstig

2.2.4. De verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

*“SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5, §4 VREEMDELINGENWET
SCHENDING VAN ARTIKEL 71/3, §3 VREEMDELINGENBESLUIT*

1. Een bevel om het grondgebied te verlaten omvat een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikelen 3 en 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

De bestreden beslissing legt aan verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten: “Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” (stuk 1, pagina 6).

Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een termijn van tien dagen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt echter als volgt: “Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden” (eigen accentuering).

De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het “Vreemdelingenbesluit”). Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.” (eigen accentuering).

Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk. Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het Belgische grondgebied.

Verzoeker wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen “tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit.”

De Raad stelt allereerst vast dat de verzoeker met zijn betoog dat artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) geen grondslag kunnen vormen voor de beslissing tot afgifte van een bevel om niet alleen het grondgebied van het Rijk, doch tevens het grondgebied van al de staten die het Schengenacquis toepassen te verlaten, niet aantoonde dat de verweerder de voormelde artikelen heeft geschonden. In zoverre het verzoekers bedoeling is om aan te geven dat er geen enkele juridische grondslag bestaat om te kunnen beslissen dat hij actueel het grondgebied van al de staten die het Schengenacquis toepassen dient te verlaten, moet worden gesteld dat het vaststaat dat de verweerder met de bestreden beslissing louter zijn overdracht naar Spanje wenst te bewerkstellingen. Een dergelijke beslissing, die een overdracht aan de Spaanse autoriteiten voorziet, kan wel

degelijk worden gegrond op artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit.

Aangezien de verweerder heeft gesteld dat de verzoeker slechts het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, moet verlaten *“tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”* en hij heeft vastgesteld dat de verzoeker, gelet op het verkregen akkoord, zich naar Spanje moet begeven, heeft hij zelf de draagwijdte van de bestreden beslissing duidelijk beperkt. De bestreden beslissing laat de verweerder slechts toe de verzoeker over te brengen naar Spanje.

De grief gericht tegen de *in se* overtoollige verwijzing naar de vereiste om het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, kan dan ook geen aanleiding geven tot de conclusie dat de bestreden beslissing door een gebrek is aangetast dat toelaat deze beslissing in haar tenuitvoerlegging te schorsen.

Een schending van artikel 51/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet of van artikel 71/3 van het Vreemdelingenbesluit blijkt *prima facie* niet.

Het vierde middel is niet ernstig.

2.2.5. In het vijfde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 1 van de verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 1560/2003)

De verzoeker onderbouwt zijn standpunt als volgt:

“1. Door de verwerende partij werd op 29 februari 2024 een verzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker.

Het verzoek tot overname van de verwerende partij dient te beantwoorden aan de voorwaarden van de Dublin Uitvoeringsverordening, oftewel de verordening van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

De verwerende partij dient daarbij gebruik te maken van een standaardformulier (artikel 1). Het formulier bevat verplichte rubrieken die volledig moeten worden ingevuld. De overige gedeelten worden ingevuld voor zover de informatie beschikbaar is. Aanvullende inlichtingen kunnen worden verstrekt in de daarvoor op het formulier gereserveerde ruimte.

Het verzoek moet bovendien volgende elementen omvatten: kopie van alle bewijsmiddelen en indirecte bewijzen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de aangezochte lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, in voorkomend geval vergezeld van verklaringen over de omstandigheden waarin deze zijn verkregen en over de bewijskracht die de verzoekende lidstaat eraan toekent aan de hand van de in artikel 18, lid 3, van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde lijsten van bewijsmiddelen en indirecte bewijzen, die in bijlage II bij de onderhavige verordening zijn opgenomen en b) in voorkomend geval, de kopie van de verklaringen die schriftelijk door de asielzoeker zijn verstrekt of in een proces-verbaal zijn opgenomen.

De bestreden beslissing geeft evenwel niet weer of de gemachtigde heeft gebruik gemaakt van dit standaardformulier, dan wel of de verplichte informatie en documenten werden overgemaakt aan de Spaanse autoriteiten met dit verzoek.

Door de Spaanse autoriteiten zou niet tijdig een antwoord zijn gegeven, waardoor de Spaanse autoriteiten op 30 april 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken - zonder het akkoord van Spanje - werden aanzien als de verantwoordelijke lidstaat.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing of het verzoek aan de Spaanse autoriteiten beantwoordt aan de vereisten van de Dublin Uitvoeringsverordening, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit

overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Op 4 juni 2024 - nadat Spanje werd aanzien als de verantwoordelijke lidstaat - volgt de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming (stuk 1).

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 1 van de Dublin Uitvoeringsverordening.”

Uit het feit dat in de bestreden akte niet wordt verduidelijkt of voor de aanvraag tot overname aan de Spaanse autoriteiten werd gebruik gemaakt van een standaardformulier en of bepaalde overtuigingsstukken werden overgemaakt, kan niet worden afgeleid dat de verweerder de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden. De formele motiveringplicht impliceert immers niet dat een bestuur steeds moet uiteenzetten welke documenten werden aangewend om bepaalde inlichtingen te verkrijgen of om een antwoord op een vraag te krijgen. De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt slechts in dat de verweerder uiteenzet waarom hij oordeelde dat hij een bepaalde beslissing kon nemen. Verzoekers grief is gesteund op een incorrecte interpretatie van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en laat niet toe te oordelen dat deze bepalingen werden geschonden of dat er geen afdoende motivering werd voorzien.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de diensten van de verweerder voor het overnameverzoek van 29 februari 2024 wel degelijk het in artikel 1 van de verordening nr. 1560/2003 bedoelde standaardformulier hebben gebruikt, dat op zorgvuldige wijze werd ingevuld en waarbij ook de nodige informatie en documenten werden overgemaakt zoals een kopie van het bewijs op grond waarvan kan worden aangenomen dat Spanje verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek (eurodactreffer, kopie paspoort verzoeker, enz...). Een schending van artikel 1 van de verordening nr. 1560/2003 blijkt niet.

Het vijfde middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

C. DE GROOTE

